

LUKÁŠ BECH

ČESTMÍR...

...byla doba, kdy mu nikdo jinak neřekl. Čestmíre, na něj pokřikovaly děti celé dětství.

„Jakmile jste v televizi každý druhý rok v seriálu, který má víc než čtyři díly, tak si vás prostě lidi pamatují,“ říká dnes Lukáš.

Někteří ho tak oslovují dodnes. Malý baculatý kluk s typicky „nakřáplým“ hlasem, nebyl v žádném dětském filmu, mezi dětskými herci, k přehlédnutí. Měl pěknou vyřídilku a vypadal, že je před kamerou „jako doma“. A to byla vlastně největší přednost všech úspěšných dětských herců – být co nejvíc přirozený ve všech těch světlech, shonu a před objektivy kamer a přitom vlastně vůbec nehrát.

Čestmír Trnka v seriálu „Létající Čestmír“ je syn Vladimíra Menšíka a Zdeny Hadrboľkové, bratr Ivany Andrlové. Díky zázračnému meteoritu se dostane na Planetu květin, přinese zázračná semínka a děj šestidílného koprodukčního seriálu pro děti, z dílny osvědčené

dvojice Macourek – Vorlíček, může začít. Čestmír a jeho spolužáci, ale i osoby nepovolané, si užívají, ale i zneužívají čarovné moci květin.

Nakřáplý hlas Lukáši Bechovi zůstal dodnes. Stejně jako ona „nesmrtelnost“, o níž jsem v některých příbězích v této knize už mluvila – mnohé seriály nebo filmy, které se vracejí a dozajista budou vracet na televizní obrazovky, zajistily mnohým dětským hercům, i když ti už jsou často „mimo obor“, jistou dávku nesmrtelnosti. A že vedle toho ty bývalé děti stárnou, mění se a už dávno za svými dětskými postavami zavřely dveře, je úplně jedno. Konec konců – tahle kniha je důkazem, že ty jejich slavné dětské role žijí stále dál a své představitele pořád vytahují na světlo a na stránky časopisů. Leckteré „děti“ už odmítají komunikovat, jiné se z donucení do dětství vracejí, z jiných jsou herci a ty další to neobtěžuje a u profese zůstaly jen trochu z jiné strany. A to je právě případ Lukáše Becha.

PANELSTORY...

„Moje teta pracovala na Barrandově a měla na stole pod sklem moji fotografii. A když Věra Chytilová sháněla chlapečka do Panelstory, tak si někdo všiml téhle fotky. A tak to začalo...“

Věra Chytilová natočila film **Panelstory** už před více jak třiceti lety, v roce 1977. A ten zlobivý kluk, využívající všech nástrah rozestavěného sídliště ke svým uličnickým nápadům, to byla první role pětiletého Lukáše.

„S paní režisérkou jsme si hned porozuměli. Měl jsem tehdy křečka, tak jsme si o něm povídali – ona bavila mě a já baval ji.“

Už jako malý však nevypadal, že by byl nějaké zvlášť klidné nevinátko, takže během natáčení s ním měli trochu problémy. Prý byl „*hodně aktivní*“, jak tomu klasickému zlobení dnes šestatřicetiletý Lukáš decentně říká. Přiznává, že i v „civilu“ byla potíž ho uhlídat, natož pak na natáčení.

„V Panelstory to dostalo ty správný grády, to jsem si užil. Ten chlapeček neustále něco ničí, protože se mu nikdo nevěnuje, a ještě se mu tam nelíbí. A navíc na tom sídlišti se dalo pěkně utíkat. Jak jsem měl volno, tak jsem byl na druhém konci. Měl jsem dokonce pár zlepšováků, když jsem někam zdrhnul – třeba páčil jsem polystyrén, ten když hoří, tak je černej

a když ztuhne, tak je černej a tuhej jako asfalt. To mě přišlo jako fantastickéj nápad“, směje se Lukáš. „Byl jsem lump, ale kdo by jinak tyhle role hrál.“

A co bylo ve scénáři napsáno pro hlavní dětskou roli? V satirickém a dlouho zakázaném filmu „Panelstory“ se malý chlapeček Pepík na rozestavěném sídlišti ztratí a tropí všelijaké věci – blbne, hází autíčko pod parní válec, oslovuje lidi. *„Měl jsem tam taky proskakovat skleněný dveře, což paní režisérka tenkrát chtěla, ale nakonec jsem proskakoval jen igelit.“*

UHLÍDAT PYTEL BLECH...

„Rodiče to vzdali hned na začátku, protože věděli, že je to marný boj. Koneckonců není povinností rodiče, když dá k dispozici svoje dítě k natáčení, aby ho ještě hlídal, takže já bych řekl, že naši byli rádi, že je chvíli klid,“ směje se Lukáš.

Když hrají ve filmu děti, je vždycky najatý patřičný odborník nebo prostě hlídač. Jsou to „*najatí experti*“, říká Lukáš, kteří mají v popisu práce krotit ty malé divochy. Dodává, že si pamatuje, že se to dařilo „*víceméně neúspěšně*“ a já – jako matka od dvou synů – říkám, že u podobných dětí je v podstatě vždy zázrak, pokud svá dětství přežijí... *„Moment, ale já byl chytrý dítě. Když jsem našel díru do země, tak jsem do ní házel šutry, ale nehodil jsem se do ní sám. Věděl jsem, jak zlobit. Ale je fakt, že občas to bylo těsně... tak akorát. Čím jsem byl starší, měl už jsem rafinovanější grify,“* směje se Lukáš.

„PROTOČIL“ CELÉ DĚTSTVÍ...

Lukáš nastupoval už do první třídy jako známé filmové dítě a deset let strávil na různých natáčeních. *„Ono to není o tom, že je fajn, že se uležete a nechodíte do školy, ale na nás byly kladeny dost velký nároky, protože jsme se všechno vždycky museli doučit,“* vzpomíná na léta, která strávil spíš mimo školu než ve školních lavicích. *„Prostě, co jsem zanedbal, musel jsem dohnat. Mám zodpovědný rodiče, tak mi pomáhali a dohlíželi na to.“* Lukáš hrál v mnoha známých dětských filmech (Kaňka do pohádky, Lucie, postrach ulice, Počítání oveček, Rumburak atd.) a samozřejmě v rozmezí let 1982–1983 v seriálu Létaující Čestmír. Natočil, stejně jako mnozí jiní herci, i hodně inscenací v Československé televizi, které třeba dnes už nejsou v současných databázích ani zaznamenané.

„Já točil pořad. Předávali si mě režiséri vždycky, když si mě v nějakém jiném filmu nebo inscenaci všimli. Tehdy nebylo čtyřicet castingových agentur jako dnes, ale herci se nacházeli v kartotéce na Barrandově nebo v televizi, byly to normální papírové data-báze, žádné počítače a tenkrát se ještě režiséri dívali na práci svých kolegů a povídali si o tom.“

Naposled stál Lukáš před kamerou v šestnácti letech, protože mu na gymnáziu řekli, že vzhledem k jeho kázeňským prohřeškům mu nedovolí natáčení a absence ve škole. *„Byl jsem prostě takovej živej, už jsem to říkal...“* uzavírá hovor o svém dětském temperamentu Lukáš.

TROCHU O NATÁČENÍ...

Seriál *Létající Čestmír* se točil půl roku. Dětem bylo jedenáct nebo dvanáct let a žádný z nich nebyl před kamerami nováčkem (holčička v hlavní dětské roli byla Žaneta Fuchsová). Exteriéry se točily na zámku ve Štiříně, respektive v jeho lesoparku, ostatní záběry v ateliérech na Barrandově či v Hostivaři.

Co se týká triků, hlavně těch letačích, variant bylo víc. Zadní projekce (prostředí je za hercem promítáno), plastické snímání speciální kamerou, loutky.

„Nejvíc jsme si užili v lesoparku, kde žila jednu dobu moje seriálová rodina na stromě. O zábavu se staral samozřejmě pan Menšík, byl vážně skvělej. Dokázal si se mnou sednout, i když mu nebylo nejlíp, a pokecat s dvanáctiletým klukem o tom, co ho šťve a co ho baví. I moje filmová máma, paní Hadrbolcová, byla moc fajn. Hrávala se mnou o pauzách tenis. Nejnamáhavější bylo létání bez triku. Nejprve jsem si musel lehnout na silnou plechovou placku, která byla tvarovaná na můj hrudník a byla připevněná na jeřáb pomoci lanek. Když

Létající Čestmír: Lukáš (Čestmír) nebyl ani „v civilu“ příliš hodné dítě

Létající Čestmír: Na různých natáčeních strávil od první třídy celých deset let

Rumburak: Do filmu *Rumburak* obsadil Lukáše rok po *Létajícím Čestmírovi* opět režisér Václav Vorlíček

Létající Čestmír: Seriál se bude na televizní obrazovky ještě dlouho vracet

jsem ležel zavěšen ve vodorovné poloze, museli mne obléct a naličit, pak se teprve zkoušelo a pak teprve natáčelo. Když se přestavoval obraz, tak jsem takhle visel i několik hodin. Od potu mi pak rezivělo brnění a byl jsem mokrej. Podotýkám, že se většinou točilo v ateliéru při umělém osvětlení v ohromných vedrech.“

A DALŠÍ HERCI Z JEHO SERIÁLOVÉ RODINY?

„S Ivanou Andrlovou jsme hráli sourozence, ale myslím, že jsem ji pěkně štvál. Tam to mezi námi bylo hodně napnutý. Jenže já mám pocit, že jsem štvál spousty lidí, ale nikdo mi to nechtěl říct. Voni byli na mě hodný, protože jsem byl hlavní role a potřebovali mě. A čím byli hodnější, tím víc jsem zlobil...“

OHLÉDNUTÍ ZA DĚTSKOU SLÁVOU...

Lukáše občas (jako mnohé další dětské hvězdy, o nichž je v této knize řeč) poznávají lidé na ulici dodnes, i když starší prý zapomněli a mladší ty seriály neznají. *„Ono je to na jednu stranu příjemný, že vás lidi poznávají, ale když na vás pořád na ulici někdo houká, což se mi v dětství stávalo furt, tak to také pak už není nic milýho. Když jste jakkoliv vidět, tak musíte počítat s tím, že se vám to bude vracet v dobrým i ve zlým.“*

Popularita s sebou pochopitelně přináší i haldy dopisů a korespondence. Lukáš si vzpomíná na „mraky korespondenčních lístků“, které tehdy dostával.

A rodiče? *„Myslím, že si neuvědomili na začátku všechny důsledky takové dětské herecké kariéry. Za prvé to, že moje filmování bude trvat tak dlouho a také to, že takové dětství ovlivní můj další život, to je bez diskuze. Dostal jsem se mezi dospělé lidi dřív, než jsem měl a dřív než mí vrstevníci. Člověk je dřív dospělej, nakouk do toho světa, ale vlastně tam neměl co dělat...“*

Snad každé dětské herecké hvězdy, s níž jsem se během let, kdy je vyhledávám, potkala, jsem se vždy ptala, jestli takhle prožité dětství při natáčení, se zážitky, zkušenostmi a starostmi skoro dospělých lidí bylo kladem či zápořem pro jejich další život. Při odpovědích se skoro každý z nich vždycky hodně zamyslel. Neshodují se. Všichni našli klady a zápory, ztráty a zisky.

„Od té doby se snažím o sebe starat sám, ale myslím, že jsem neprožíval normální dětskej život, neměl jsem ty hlavní authority, které ostatním dětem patřily do života – rodiče, učitelé... a nemůžu srovnávat, protože tu druhou stranu neznám, to jsem nezažil, ale můžu říct, že kdybych to mohl znova vrátit, tak bych asi chtěl zkusit toho normálního kluka.“

„Co by na něm bylo tak jiného?“ ptám se ještě.

„Jiného? No, jiná by v tom druhém životě byla absolutní anonymita. To, že by mě v dětství nikdo nikde neznal,“ upřesňuje Lukáš.

PROČ NEŠEL LUKÁŠ NA KONZERVATOŘ...

...což by byla logická cesta pro tolik obsazovaného dětského herce? „*Tak si poslechněte, jak mluvím? Copak s tímhle hlasem bych mohl celý život hrát?*“ Lukášův typický nakřáplý a chraplavý hlas mu sice tehdy zajistil ty „sígrovské“ role, jak je on sám nazývá, a i dnes díky tomuhle zastřenému zabarvení může úžasně namlouvat některé reklamní spoty a upoutávky, ale hlasivky si vlastně léčí od malička. „*Foniatr mi nedoporučil tři povolání. Herecké, učitelské a právnické. A já jsem studoval tři roky pedagogickou fakultu, chvíli právnickou a dodnes občas účinkuju v reklamách,*“ směje se Lukáš.

Jeho snem je animovaný seriál, v němž by mohl namlouvat spoustu různých zvířátek. „*To bych opravdu moc chtěl a strašně by mě to bavilo,*“ říká Lukáš.

Lukáš se hercem tedy nestal, ale v tom mystickém světě, kdy se rozsvítí světla, pustíte kamery a měníte realitu, zůstal. Jako někteří jiní, o nichž byla a bude v této knize řeč, zůstal pracovat mezi lidmi „z placu“. Patří mezi ty dětské hvězdičky, které to neustále táhne zpět do prostředí, v němž vyrostly. Přes různé životní peripetie – nedokončená studia na pedagogické a právnické fakultě, pobyt v Holandsku, hraní v divadle a v reklamách, firmu, která se zabývala obchodováním s filmovou surovinou – zakotvil dnes právě na tom „placu“, o němž byla řeč. Ve filmové řeči je lokačním manažerem – v laické mluvě je to člověk, který se zabývá manažerskými pracemi při vyhledávání lokací a míst pro natáčení. V této „roli“ má za sebou přes sedmdesát projektů pro film i televizi z celého světa.

„Nic není nikdy náhoda. Pohyboval jsem se v tomhle prostředí dlouho, to prostředí znám, tak asi jsem tam, kde jsem měl být. Je to propojený s lidma, které buď znáte, nebo oni si pamatují vás, také to prostředí důvěrně znáte... vím, co kdo z lidí má na place za práci...“

A HERECTVÍ?

„Bylo to příjemný, byl jsem kvůli tomu i nafoukanej, ješitnej, přineslo to něco dobrýho ale i spoustu střetů, který jsem neočekával, ale veskrze to přineslo věci pozitivní... k herectví jsem se vlastně vždycky chtěl vrátit a vlastně se pořád vracím...“

A tak jsem poslala Lukášovi celý příběh k autorizaci s prosbou, ať doplní to, na co jsem zapomněla a co by ve svém dosavadním osudu v knize chtěl ještě mít. Udělal to:

„Hodně se poslední roky ve filmu zabývám oborem, zvaným ruchařina. Odruchařil jsem například v loňském roce filmy Mír s Tuleni nebo Poslední Plavky a v roce 2008 film Tomáše Bařiny Bobule. Jinak se živím i svým hlasem. Namlouvám reklamy a filmové trailery anglicky, holandsky a česky nejen v českých zemích. Také spolupracuji s firmami v oblasti sportu jako promotér, např. Quiksilver Snow Jam 2006 a 2008, Wake Jam 2008 nebo Redbull a spolupořádám Český pohár ve Wakeboardingu. Vloni jsem ho i moderoval. A jestli všechno dobře dopadne, dodělám jako lokační film Případ nevěrné Kláry podle Viewegha, udělám jako ruchař film Sněženky a machři po 25 letech a s expedicí Airush 2 na Mission Australia, kde budu kiteovat, surfovat a odpočívát se přes Indonésii a Wake Camp v Malajsii na jaře vrátím domů. Doufám.“

VIZITKA

Narozen – listopad 1972

Svobodný

1991–1997 pobyt v Holandsku

Nedokončená studia pedagogické a právnické fakulty

1994–1999 obchodní ředitel firmy obchodující s filmovou surovinou

Z FILMOGRAFIE

Panelstory aneb Jak se rodí sídliště (1977 – režisérka Věra Chytilová)

Brontosaurus (1978 – režisérka Věra Plívová-Šimková)

Létající Čestmír (1982-83 – režisér Václav Vorlíček)

Putování Jana Amose (1983 – režisér Otakar Vávra)

Lucie, postrach ulice

...a zase ta Lucie (1984 – režisér František Polák)

Rumburak (1985 – režisér Václav Vorlíček)

Šeptej (1996 – režisér David Ondříček)

Kletba Bratří Grimmů – The Brothers Grimm (2005 – režisér Terry Gilliam)

ŽANETA FUCHSOVÁ (TOMÁŠKOVÁ)

Osud dětské hvězdy Žanety Fuchsové je hodně podobný prvnímu příběhu v této knize – Míše Kudláčkové. Žaneta svým vyprávěním uzavře oněch patnáct životů, které se kdysi setkaly se zvláštním, dobrodružným a pro děti i magickým prostředím filmového natáčení, odkud si odnesly zážitky, jež je ovlivnily, ať chtějí, či nechtějí. Žanetin příběh symbolicky patří na konec všech ostatních. Proč? Protože na jednu stranu je pravda, že život přináší mnoho těžkých, tragických, fatálních situací i nemocí, a řešit to, že někoho jen „nevzali na konzervatoř a jemu se zhroutil svět“ (to jsou slova Michaely Kudláčkové v úvodním příběhu), se zdá být nepodstatné a banální, na druhé straně však – proč se na chvíli nezastavit a nezamyslet nad tím, že najít své místo v životě – být sebejistý a šťastný se svou profesí, to vše se přece jen buduje lépe, když nekráčíte životem se zklamáním, křivdou a neúspěchem.

Na konci si znovu „půjčím“ slova, jimiž svůj život charakterizovala Míša: „...*ještě stále*

i dnes mám pocit, jako by mě někdo vysadil na zastávce autobusu, na níž jsem vůbec nechtěla vystoupit, kam nepatřím a kde jsem vůbec neměla být...!“

Míša se Žanetou se před kamerami minuly, Žaneta je o čtyři roky mladší, ale jinak je to osud, takzvaně „jak přes kopírák“.

VLÁDKYNĚ VŠECH MOŘÍ...

Kromě herectví, filmových kamer a televizního studia od malička, od mateřské školky, nic jiného neznala. Na natáčení strávila deset let života, takže téměř celé dětství. Okouzila svou přirozeností a temperamentem. **Kočí princ, Lucie postrach ulice, A zase ta Lucie...** (její rozpustilé výkřiky, když se jí podařilo v jedné ze situací, kdy byla sama doma, zaplavit celý obývací pokoj – Hurráááá, jsem vládkyně všech moří – jsou právě z filmu o Lucii) **Chobotnice z druhého patra, Vlak dětství a naděje, Počítání oveček.** To jsou ty nejznámější tituly a stačily na to, aby se v rozmezí let 1978–1988 stala jednou z nejobsazovanějších dětských hereček. „*Mám to spočítané, bylo to 33 rolí, v nichž jsem hrála,*“ odpovídá. Počítám-li dobře, malá Žaneta Fuchsová natočila od pěti do patnácti let v průměru víc jak tři filmy ročně. Je jednou z těch, jejíž odchod z televizních obrazovek byl nedobrovolný, a život ji zavál někam zcela jinam, než kde možná vzhledem ke svému talentu mohla být.

Když vyhledáte Žanetino jméno na internetu, najdete tam několik rozhovorů pro časopisy a všechny mají podobný titulek – Vyhaslá hvězda: Postrach ulice, Žaneta Fuchsová: Skončil pro ni svět, Nevzali ji na DAMU pro nedostatek talentu...

Ano. Žaneta, dnes máma dvou dětí, tohle téma dodnes nemá „vyříkané“, nesmířila se a trápí ji to. Už dvacet let si s sebou nese zklamání, ne z toho, že není slavná herečka, ale že nedostala vůbec šanci jí být.

Bambinot: Školu Žaneta moc nestíhala. V jednom roce účinkovala třeba ve třech rolích najednou

Létající Čestmír: V seriálu byla jedinou holčičí členkou dětské party

Chobotnice z druhého patra: Chobotničky se staly nesmrtelnými. Každý rok o Vánocích vyhledávají Žanetu novináři

Počítání oveček: Žaneta se od dětství pohybovala vedle slavných herečkových osobností

MALÁ HEREČKA...

Každý má na dětství vzpomínky spojené se školou a dětma, já s filmováním. Zřejmě mě k tomu všemu přivedl děda. Nevím, jestli chtěl, abych hrála ve filmu, ale asi spíš toužil po tom, abych byla stejně jako on u divadla. Děda pracoval v Dilií a byl ochotnický herec a konferenciér. Já si ho pamatuju jako noblesního pána, kterého jsem nikdy neviděla v teplákách. Byl pro mě něco jako kouzelný dědeček. Místo dětských říkanek mě ve čtyřech letech učil zpívat Golema. (Pamatuju si ho dodnes.) O víkendech jsme chodili po staré Praze a hodně často do divadel. A tak jsem už okolo deseti let znala Polskou krev a My fair Lady apod. Byla to úžasná doba. Za hodně jsem mu vděčná a bohužel jsem mu to nestihla nikdy říct... tohle mi připsala Žaneta do hotového článku, když jsem jí ho posílala k autorizaci. Vzpomínka na dědu – divadelníka – je pro její život asi hodně důležitá. „Táta mě vzal v pěti letech na konkurz na pohádku režiséra Oty Kovala – Kočičí princ. A tím to všechno začalo,“ vzpomíná Žaneta.

Byla jedináček a typické hyperaktivní dítě – holčička, která pořád mluví a pořád se hýbe. „Táta to slyšel někde v televizi, vytáhl mě ze školky, špinavou jako prase, v zimní kombinéze a odvekl mě na konkurz, kde bylo dvě stě holčiček. Já tam dostala hysterický záchvat, že nejsem oblečená a učesaná. Až po letech jsem se dozvěděla, že mě z davu vytáhl Tomáš Tintěra, tehdy pomocný režisér Oty Kovala, který mě panu režisérovi ukázal. To jsem se dozvěděla až teď, když jsme se setkali při natáčení Ulice. Točím s ním. On režíruje a já dělám asistentku režie,“ směje se Žaneta.

Rodiče tehdy nepřemýšleli o tom, že by z ní byla herečka, ale jako dítě prý měla tolik energie, že bylo třeba „něco s ní udělat“.

Žaneta si mezi povídáním o svém životě, které jsme spolu vedly v malé kavárně v centru Prahy, odešla objednat kávu, cestou si vzpomněla na kousek textu ze svého prvního filmu a hned ho začala odříkávat: „...žádný pusinky ani prstýnky, zachraňovat Lízu... To mám Lízu a koťata zachraňovat sama? Tak! Žádný pusinkování...“ a Žaneta se zasmála. Tohle natáčela před třiceti lety, v necelých šesti letech. Role Terezky z Kočičího prince udělala ze dne na

Vlak dětství a naděje: Se svým „taťkou“ Stanislavem Zindulkou se Žaneta setkala po dvaadvaceti letech jako pomocná režisérka seriálu Ulice. Přivítání prý bylo dojemné

den z malé Žanety vyhledávanou dětskou hvězdou a šla z natáčení do natáčení. „Vzpomínám si, že členové komisí na konkurzech pro mě hned byli strejdové a tety, čímž jsem je dostala, protože většina dětí tam pobrekávala nebo byla zaražená. Jenže já byla vždycky éro,“ vysvětluje Žaneta, kterou si filmoví režiséři začali předávat z filmu do filmu jako zázračné dítě. Už do první třídy nastupovala jako velmi vytížená dětská hvězdička. Nepřetržitě jezdila na natáčení, ve škole měla svůj individuální plán, soukromě docházela k učitelům, do školy musela chodit na písemky a postupovala z ročníku do ročníku po složení zkoušek. Klasickou školní docházku nikdy nezažila. „Hraní mě strašně bavilo a nedělalo mi problém si zapamatovat jakýkoliv text. Ani natáčení nebylo tak stresující jako dnes, protože dřív bylo na tuhle práci daleko víc času i peněz. Režisér si s námi často hrál a povídal, takže všechno probíhalo tak nějak přirozeně.“

Žaneta zažívala netypické, zvláštní dětství, jako vlastně všichni na stránkách této knihy. Nestěžuje si, protože, jak říká totožně s ostatními, ona tu druhou stranu neznala, takže neví, jestli o něco přišla. „Někdy kolem páté třídy začaly jezdit děti na školy v přírodě a na hory. Já nejezdila, protože se točilo, a pamatuju si, že jednou jsem už fakt chtěla s nima jet a šprajcla jsem se, že to nedotočím. Tehdy mě museli dlouho přesvědčovat, abych točila dál.“

ČEKÁNÍ NA ZÁBĚR...

Během filmování a mezi jednotlivými záběry se při natáčení stále na něco čeká a čeká. Tohle čekání ale malá Žaneta neznala a nijak jí nevadilo. Pořád totiž někde běhala. „Když jsem nebyla před kamerou, tak jsem lítala všude možně. Milovala jsem kostymérnu a maskérnu. Neustále jsem se převlékala do šatů a patlala na sebe kila líčidel. Bylo to úžasný. Nebo jsme třeba v ateliérech lezli po rampách. Ty slouží k osvětování místností seshora. Takže je to hodně, ale hodně vysoko. A dneska? Když se pohybuju také ,na place‘? Čekání na něco, to jsou pro mě věci absolutně normální, protože to znám odmalička. Tenhle způsob života jsem jako dítě brala automaticky. Ježdění a čekání.“ Když byla úplně malá, rodiče si vybírali dovolenou a jezdili s ní na natáčení. Později jezdil „na plac“ dětských filmů vychovatel, který se o děti ve štábu staral. „Nemám pocit, že bych měla zkažené dětství. Začínala jsem brzy a takový život mi připadal normální. Odmalička jsem nic jiného neznala než jezdit po natá-

čeních. Na kamarády jsem moc času neměla, to je fakt. A ve škole jsem taky moc kamarádek neměla. Jednak jsem tam pořád nebyla, a když, tak mi zase všichni záviděli. Pro spolužáky jsem byla černá ovce. Záviděli mi, že nechodím do školy,“ vzpomíná Žaneta. „Celé dětství byla pro mě jedna velká hra. Co se týká normálního života, ten mě nějak minul. Když se dneska podívám na vysvědčení, tak 400 omluvených hodin byl normál.“

Z NATÁČENÍ...

Při našem posledním rozhovoru jsem požádala Žanetu ještě o pár „historek z natáčení“. Slíbila, že večer je sepíše a pošle. A hned ten den e-mailovala, speciálně prý pro tuhle knihu, pár dětských zážitků. A přiznala, že ke všem natáčením se aspoň takto vždycky ráda vrací.

*V **Kaňce do pohádky** jsem musela skákat do čerstvého betonu..., a ten mi byl až po kolena. Vzpomínám si, že to byla snad jediná věc, kterou jsem nechtěla dělat. Strašně jsem se bála, že tam zatvrdnu. Schovala jsem se tenkrát do jednoho auta na podlahu a nechtěla vylézt. Už nevím, kdo mě přesvědčil, že mám vylézt, ale nakonec jsem tam skočila. A než se to natočilo, skutečně to zatuhlo. Z betonu mě nějak vytáhli a já dodnes před očima vidím, jak mě jeden z asistentů režie – Tomáš Tintěra, drží v náruči a běží se mnou někam, kde mi to z těch nohou chemikálije odstráňovali.*

*V **Létajícím Čestmírovi** zase filmově létat není žádnéj med. Pamatuju si, že nám udělali z plátu železa vlastně kopii hrudníku, říkalo se tomu lopata. Přes záda a mezi nohama byly takový železný pásy, který se na jedné straně zavíraly petlicemi, abychom z toho nevypadli. Problém byl v tom, že jsme to museli mít pod kostýmama, aby to nebylo vidět. Takže kalhotky, košilku, lehnout na lopatu a kostým různě naříznout, aby se dal obléct. Nejhorší byla ta divočina mezi nohama. Maskérky mně musely třísla obkládat buničinou, protože jsem je měla rozedřené do krve. A zkusili jste někdy ležet na něčem třeba půl hodiny a nemít podepřenou hlavu a tvářit se, že je to strašně fajn? No, byl to trošku děs. Ale děti tyhle věci prostě berou jinak.*

*V **Lucii** mě měl táhnout po zemi pes. Táhli samozřejmě lidi, kteří byli za kamerou. Nějak to nevypočítali a já narazila hlavou do stromu. Poprvé v životě jsem viděla hvězdičky.*

CHOBOTNIČKY...

Poslední film, který Žaneta natáčela, byl seriál **Chobotnice z druhého patra**, to jí bylo patnáct. Tahle dětská hvězdička měla vždycky štěstí na filmové rodiče, kterým i mimo natáčení bez ostychu říkala mámo a táto. „*Milovala jsem jako tatínka Jaromíra Hanzlíka ve filmech o Lucii. Vždycky mě hrozně škádlil a hrál si se mnou,*“ vzpomíná Žaneta. „...*a Pavla Zedníčka s Dášou Veškrnovou v Chobotnicích, ty jsem oslovovala mami a tati ještě pár let po natáčení.*“ Žaneta nikdy nepocítila ostych ze slavných herců, protože s nimi odmalička hrála. „*Tím, že jste dítě, pro vás slova herec a slavný vůbec nic neznamenají, takže všichni ti velcí herci, vedle nichž jsem hrála, byli pro mě obyčejní lidé. Tenhle pocit mi zůstal dodnes. V šestnácti letech spolužačky šlely po známých hercích, zatímco mě to nechávalo v klidu. Nemám takový ten respekt před hvězdami.*“ Dětské filmy, ve kterých hrála, byly hodně známé, a stejně byla samozřejmě známá i Žaneta. „*Reagovali na mě na ulicích, maminky mě ukazovaly svým dětem, ale co teda vůbec nechápu, je to, že mě poznávají i teď,*“ říká skromně.

A HVĚZDA PADÁ...

Po Chobotničkách šla hvězdná dráha talentované Žanety strmě dolů. Po neúspěšných zkouškách na konzervatoř se téměř „zhroutila“, jak dnes o tom období říká. Nevzali ji na herectví, prý „pro nedostatek talentu“.

„*Vůbec jsem to nečekala, nic jiného jsem odmalička nedělala, a že budu studovat herectví, byla pro všechny, kteří mě znali, samozřejmost. Nikdo nečekal, že mě nevezmou. Na zkouškách mě znali, věděli, kdo jsem.*“

Za krátkou dobu po zkouškách přišlo vyrozumění, že na herectví nebyla přijata. Možná byla Žaneta právě jednou z těch dětských hvězd, kterým vlastně filmování v očích hereckých odborníků, přitížilo. Prý už byly častým natáčením a kamerami „zkažené“. Ale to je jen ničím nepodložená teoretická úvaha. Žaneta se vlastně nikdy nedozvěděla, proč ji nepřijali.

„*Přišla jsem domů, máma brečela, já si to přečetla, začala jsem taky brečet... a prázdko. V tu chvíli pro mě všechno skončilo. Bylo mi jedno, co bude. Dodnes si pamatuju, že jsem si myslela, že se mi zbořil svět,*“ vzpomíná Žaneta a i dnes po letech je vidět, že je jí to líto.

Šla na střední ekonomickou školu, protože nejdůležitější bylo získat maturitu. K přijímacím zkouškám za rok se už nedostala. Byl zapotřebí oficiální souhlas ředitele školy a ten nedostala. Školu absolvovala „s odřenýma ušima“, a dokonce jednou rupla z matematiky. *„Jestli mi režiséři volali a nabízeli role? To víš, že volali, ale mně to ve škole nepovolili, měla jsem zakázáno natáčet, takže jejich zájem pomalu opadl a postupem času se na mě úplně zapomnělo.“*

Ke zkouškám na DAMU už nešla. Vdala se, porodila dceru, přestěhovala se do Teplic a byla „na mateřský.“

„Myslím, že takhle to měl a vlastně dodnes má každý z těch slavných dětských herců, kdo byl na herectví fixovanej. Zůstanou ti jen dva pocity – nevíš, co v tu chvíli dál, a vědomí, že aspoň musíš mít maturitu. Nic jiného než točit si nikdy nedělala, nic jiného neumíš a nic jiného tě nebaví. Nevěděla jsem, co se bude dít, stejskalo se mi a vědomě jsem tušila, že nemůžu hrát a musím si dodělat ekonomickou školu.“

A ZNOVU „NA PLACE“...

Žaneta se po dlouhých peripetiích a životních kotrmelcích vrátila k natáčení, ale na druhou stranu kamery. Nemohla bez toho důvěrného prostředí, v němž vyrostla, být. Když jí manželství nevyšlo, vrátila se do Prahy sama s dcerou. *„Pracovala jsem na různých místech, ale pořád mě to táhlo zpět k filmu,“* říká s úsměvem. *„A co jinýho může dělat holka v té době, no jasně barmanku. Jednou zazvonil telefon a pozvali mě na konkurz na seriál o Maigretovi, který se u nás točil. Bylo to fajn.“*

Zahrála si malou roličku a v castingové firmě začala pracovat jako casting manažer. *„To prostě nabízíš režisérovi, který obsazuje zrovna film, herce. Tahle profese se nedá nikdy definitivně vzdát. Jak jednou k ní přičuchneš, už to nejde ji opustit.“*

Potom Žaneta skočila rovnýma nohama do produkce oblíbeného seriálu „Rodinná pouta“, kde začala pracovat jako asistentka režie. Bylo to v roce 2004 a sestry Bártů, tehdejší autorky seriálu, pro ni napsaly i malou roličku. Pozorným divákům jistě nemohlo uniknout, že si zahrála roli sekretářky ve firmě Rubešových. *„Hrála jsem Reginu Královou. Sice to nebyla velká role, ale pořádně zamíchala dějem, protože jsem postřelila Andreu. Za to jsem byla*

poslána do vězení, čímž pro mě natáčení skončilo, ale i tak to bylo milé,“ říká Žaneta a dnes, v době vzniku téhle knihy, pracuje jako pomocná režisérka v nekonečném seriálu televize Nova – Ulice. „Pomáhám režisérům s přípravou a natáčením. Musím přiznat, že práce před kamerou i za kamerou je zkrátka droga. Jsem ráda, že mám možnost podílet se na televizní výrobě. Ten adrenalin a radost z natáčení se totiž nedá zapomenout ani po letech.“

Žaneto, jaký je to pocit stát za kamerou a nebýt před ní jako v celém tvém dětství?

„Upřímně? Trochu závidím! Je to ten tvůj svět, díváš se na herce, ale nemůžeš tam s nima být. Přemýšlím, jak bych to hrála já. Radím malým hercům, když si nechají poradit. Úplně jsem se nevyrovnala s pocitem, že jsem za kamerou. Beru to tak, že miluju tu branži a jsem ráda, že to dělám, ale radši bych byla tam.“

A nemohu jinak než položit otázku, kterou mám na srdci u všech odmítnutých dětských hvězd. Co kdybys byla průměrná nebo špatná herečka? Co kdyby ti to nešlo?

„Kdyby mi to nešlo? Pak by to bylo moje svobodný rozhodnutí a já bych věděla, že neumím hrát, a sama bych odešla. Ale to je přece něco jiného. Kdybych věděla, že na to nemám, tak bych to přijala a řekla bych si, že skončila jedna hezká etapa mého života. Ale já to nevím. Já vůbec nedostala příležitost. A to je ta tragédie a posedlost. Tys neměla možnost sama sobě dokázat, zda jsi, anebo nejsi herečka. A tak jsem se naučila s tím žít! Ale pořád se koukám dozadu a cítím stesk!“

A tak se Žaneta díky své práci potkává s herci, s nimiž v dětství hrála. Paní Kolářová, která hraje v „Ulici“ ji nejdříve nepoznala, když na ni Žaneta vyhrkla: „Ahoj mami.“ Táta Zindulka (natáčeli spolu první díly seriálu Karla Kachyni Vlak dětství a naděje) ji prý dlouze objímal, když se znovu potkali – opět v seriálu „Ulice“. „Na place“ jí někteří ze štábu i herci říkají Vlákyně všech moří nebo Chobotnička.

„A víš, co je hodně nepříjemný? Že třeba Saša Rašilov mi řekl, že jsem byla jeho dětský herecký vzor. Hodně jsem hrála a oni mě obdivovali. Říkají mi to herci, kteří dneska jsou slavní. Nejsem nafoukaná, ale tohle je fakt šílený. Oni jsou dneska skvělí, ale já tu šanci neměla.“

VIZITKA

Narozena – 1972

Vdaná – 2 děti (Michaela – 12 let, Radek – 3 roky)

V letech 1977–1987 hrála ve 33 rolích

Z FILMOGRAFIE

Kočí princ (1978 – režisér Ota Koval)

Počítání oveček (1981 – režisér Karel Kachyňa)

Kaňka do pohádky (1981 – režisér Ota Koval)

Lucie postrach ulice (1984 – režisér František Polák)

Bambinot (1984 – režisér Jaroslav Dudek)

Vlak dětství a naděje (1985 – režisér Karel Kachyňa Kachyňa)

Chobotnice z druhého patra (1986 – režisér František Polák)